

ת"פ 42889/10 - מדינת ישראל נגד בן דין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42889-10-11 מדינת ישראל נ' דין
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

הנאשם	טל' חזום ועו"ד יצחק אל	ע"י ב"כ עו"ד	בדעת:
המשמעה	יהונתן גנץ	נ' דין	
		בג"ד	
		ע"י ב"כ עו"ד	בן דין

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] המשם"ב-1982 על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקי:

1. על פי עובדות כתב האישום, היה הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הבעלים או המחזיק של כלב מסווג אמסטרט מונומר (להלן: "הכלב").

בתאריך 19.9.07 סמוך לשעה 00:00 טיל הקטין א.ג, ליד 1995 (להלן: "הקטין" או "המלון"), עם כלבו ברחוב אלמגור בתל אביב.

בעת שהקטין התכווף וחיבק את כלבו, רץ לפצע הכלב לכיוונו התנפל לעלייו ועל כלבו ונשך את הקטין בידו.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו לקטין 7 סימני נשיכה עמוקים בשורשגב כף יד ימין ונפיחות והוא נדרש לטיפול רפואי.

בgen אירע זה מיוחסת לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, עבירה של אי נקייה צעדי זיהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בטענה שביצע מעשה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם או לגרום לו חבלה, בכך שלא נקט אמצעי זיהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבחזקותו.

כתב האישום ממשיך ומતאר אירע נוסף שהינו תולדה של האירוע הראשון ולפיו למקום הגיעו אמו של הקטין, גב' גרביץ יאנה (להלן: "המלוננט") וביקשה מהנאשם שהחזיק את הכלב, ומאותו רנית לוזן (להלן: "רנית")

עמוד 1

אשר החזיקה כלב אמסטף אחר, שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה. רנית הסתובבה והחלה לлечת מהמקום, והמתلونנת תפסה אותה בכתפה ואמרה לה שהיא לא זהה מפה.

בתגובה התנצל הנאשם על המ תלוננות ותקף אותה בכך שהכח באגרופים בפניה ואימע עליה כי יירוג אותה וזאת בכוונה להפחידה או להקניתה.

כתוצאה מהתקיפה האמורה לעיל נגרמו למ תלוננות עצוז מוח ושריטה באישון העין המהווים חבלה של ממש.

על מעשו אלה מייחסות לנאשם, בפרק הוראות החקיקוק עבירות של איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה ממשית - על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. בمعנה לכתב האישום כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין ובכל מקרה טען כי באוטה התקופה כלל לא היה לו כלב.

הנאשם הכחיש גם את המייחס לו באירוע השני וכפר בעובדות לפיהן אמו של הקטין - המ תלוננות - הגיעו למקום וביקשה ממנו ומתחותיו רנית שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה, וכן בטענה כי תקף את המ תלוננות או איים עליה. לטענתו המ תלוננות היא זו שתקפה את רנית.

3. עם תום פרשת התביעה העלהה באט כוח הנאשם את הטענה, שאין להסביר לאשמה.

לאחר שבחןתי את ריאות התביעה ולאור הנסיבות הנהוגות לעניין עוצמת הריאות בשלב זה של העלתה הטעונה שאין להסביר לאשמה, דחיתי, באופן חלק, בהחלטי מתאריך 1.4.15, את בקשה ב"כ הנאשם וקבעתי שכן לא הובאו ראיות, אף לא לכואורה, להוכחת עבירות האיים ועל כן אין על הנאשם להסביר לאשמה זו.

עם זאת מצאתי כי נכון לאותו שלב עד מה אשימתה בנטול להניח תשתיית ראייתית לכואורת להוכחת יסודות העבירות של אי נקייה צעדי זיהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין ושל תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין ועל כן על הנאשם להסביר ככל שהיא מתייחסת לעבירות אלה.

4. כאמור כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין, עם זאת לא הכחיש שה מתлонן הותקף על ידי כלב אמסטף ובעדותו בבית המשפט אישר שהחטلت על הכלב על מנת למנוע ממנו לתקוף את המ תלון.

במסגרת פרשת התביעה הוגש, ללא התנגדות ומבלתי שב"כ הנאשם חקרה על תוכנם, מסמכים רפואיים מחדך מין אורטופדי בבית החולים לילדים בלינסון ותצלומים המעידים על "סימני נשיכה בשורש כף יד ימין [...] עם נפיחות מקומית".

המחלוקת, אפוא, בנוגע לראשונה הרាជון מצטמצמת לשאלת האם הנאשם היה באותה עת הבעלים או המחזיק של הכלב.

גם בהתייחס לאירוע השני השאלה שבמחלוקת הינה בעיקרה זהותו של תוקפה של המתלוונת והאם המאשימה עמדה בנטול להוכיח שהנאשם הוא התוקף.

הנאשם בתשובהו לאיישום לא התייחס כלל לשאלת האם המתלוונת הותקפה במהלך האירוע וכפירותו התייחסה לטענה שהיא מעורב בתקיפתה.

5. האם הוכח שהנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או מחזיק של הכלב?

המאשימה העלה עדות להוכחת טענה כי הכלב היה בבעלות הנאשם או בהחזקתו את המתלוון הקטן, שני עדי ראייה לאירוע - הגב' יולי מזרחי (להלן: "יולי") ומר חן מזרחי (להלן: "חן") ושני חברים/ידידים של המתלוונת - ולדימיר טימושפולסקי (להלן: "ולדימיר") ואיגור זילנה (להלן: "איגור") והגישה בהסכמה את דוח הפעולה שנרשם סמוך לאחר האירוע על ידי שוטר הסיוור סמ"ר סודאי אבישי ודוח מסדר זיהוי תצלומים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

6. בשאלת זיהוי של הנאשם, הבעלים או כמחזיק הכלב שתקף אותו ואת כלבו, הייתה עדותו של המתלוון מבולבלת ונתגלו סתירות רבות בגרסתו.

בפתח עדותו בבית המשפט אישר המתלוון כי אינו יודע מי הבעלים של שני כלבי האמסטף, שאחד מהם תקף את כלבו, וטען כי הוא "מחזיק שמי שהחזיק אותם הוא הבעלים".

בהמשך עדותו השתכללה והוא כבר הצביע על הנאשם בזדאות בעל הבעלים של הכלבים.

במהלך עדותו בבית המשפט סיפר כי לפני האירוע "ראיתי אותו (את הנאשם - ה.ג.) לפני עם הכלבים. כל יום שהייתי יצא עם הכלב ראיתי את הנאשם יוצא עם הכלב". מתברר כי בהודעתו במשטרת מסר גרסה אחרת לפיה אינו מכיר את הכלב ויכול "לזהות שמוני אחד את הפנים של בעל הכלב שמסתוובב אליו".

יתרה מכך על אף שבעדותו בבית המשפט הצביע בזדאות על הנאשם בעל מי שגם תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, הרי שבהודעתו במשטרת סיפר כי ראה בחור שתקף את אמו אלא שלא ראה את פניו ועל כן, לשאלת החוקר, האם יכול לזהות את הבוחר שתקף את אמו, השיב בשלילה.

כך או כך המשטרה לא הזירה לעורך מסדר זיהוי בין אם חי ובין אם תМОנות סמוך לאחר האירוע ורק בחלוף שלוש וחצי שנים, בתאריך 24.2.11 זינה את המתלוון למסדר זיהוי תМОנות, שם הצביע על הנאשם בעל מי שמכיר לו "זהה שהוא הפריד את הכלב שלו מהכלב שלי בזמן האירוע". העובדה שהנאשם הפריד בין הכלבים אינה שנייה במחלוקת, אך הקטן לא טען שהدمات עליה הוא מצביע היה נכון למועד האירוע הבעלים או מחזיק של הכלב.

יתרה מכך, זיהוי זה מזוהם לכל הדעות, גם על פי עדותו של המתלון שאישר לבקשת ב"כ הנאשם כי במהלך השנים לאחר האירוע, כשהיה בלבד או עם אמו, ראה את הנאשם מסתובב בשכונה ודיברו ביניהם על כך שהוא בעל הכלבים.

הצבעתו הוודאית של המתלון, באולם בית המשפט, בחילוף כח מס וחצי שנים מיום האירוע, על הנאשם, אשר ישב על ספסל הנאשימים, בעל בעל הכלב, משקללה נמוך עד אפסי, במיוחד בהתחשב בגרסתו הראשונית סמור לאחר האירוע ולפיה יכול לזהות את בעל הכלב ב- 80% בלבד.

אפשרות זיהוי ב-80% אינה עומדת ב מבחנים שנקבעו בפסקיקה לזרוי בעל משקל ראייתי ממשמעותו.

לא מצאת פסול או פגם בעדותה של **עדת הראייה יולי**, שכונתם של המתלונים והנאשם, שעדותה הייתה נתלת פנויות ואובייקטיבית ועל כן הייתה מהימנה עליי לכל אורכה.

על פי גרסתה ביום האירוע הייתה במקום יחד עם גראה - חן והשניים עצרו על מנת לטלטף את כלבו של המתלון. לפטע, קפץ כלב אמסטרף, ש"צ **משמעות מקום בלי בעליים**" על כלבו של המתלון והוא וחן ניסו להפריד ביניהם. בשלב זה הגיעו למקום שני גברים, כאשר אחד מהם, שמנמו התרשמה יולי **בעליו של הכלב**, הפריד בין הכלבים. גם עדותו של **עדת הראייה חן**, גראה של יולי שהיה עמה בשעת האירוע במקום האירוע, הותירה עליי רושם מהימן, משולל אינטראסים וכוכנה לסייע לצד זה או אחר.

על פי גרסתו הבחן כי מישחו, שאות פרטיו לא מסר, פתח את השער בחצר פרטית של אחת הדיירות בבניין - הנמצא בסמיכות למרכז המסחרי, באחד האזוריים בשכונות נווה שרת, ברחוב שאט שמו לא זכר - וממנו יצא כלב מסווג אמסטרף. הכלב יצא בሪיצה והסתער על כלבו של המתלון והתחיל לנשוך אותו, המתלון ניסה להפריד בין הכלבים, אך "הגע הבעלים של הכלב גדול וניסה לנטרל אותו. אני משער שהזה היה הבעלים של האמסטרף, כי מישחו אחר לא היה מسلط עליו".

אין מחלוקתשמי שהגיע והפריד בין הכלבים היה הנאשם, אולם עדי הראייה לא יכולו לומר בוודאות כי מי שהפריד היה הבעלים או המחזיק של הכלב אלא רק כי הם התרשמו או שיערו שמדובר ביחסי כלב ובעליו.

לצורך קביעת ממצאים בשאלת זהות הבעלים או המחזיק הכלב לא די בנסיבות והנסיבות ולא די בכך כדי להסביר בחוויב על השאלה שהוצגה לדין.

כאמור העיטה המאשימה לעדות גם את **איגור ולדימיר**, חבריה של המתלונת.

השנים לא היו עדים לאירוע ולמעשה לא ראו את הכלב שהתנפל על כלבו של המתלון. הקשר בין הכלבים - אוטם לטענת **איגור** ראה ביום שקדמו לאירוע מסתובבים בסביבה כשבסמיימות אליהם נמצא הנאשם, ואשר לטענת **ולדימיר** נהג לראות בחצר הבניין ברוח' אלמגור 7, שם הייתה מצויה דירתו של הנאשם - בין האירוע, הינה בגדר הערכה בלבד.

התוצאה היא שלא ניתן לקשר בין הכלב, שנשך את כלבו של המתלון, לבין הכלבים שלהערכת והבנת לדימיר עמוד 4

ואיגור היי שיכים לנאים.

מעבר לכך מדובר בשתי הודעות כבושות, כאשר **ולדימיר** אישר, בתשובה לשאלת החקירה נגדית, כי את גרסתו מסר לראשונה במשטרת **בתאריך 17.1.11** קרי שלוש שנים ושלושה חודשים לאחר האירוע, אף שבכל אותה תקופה המשיך להיות בקשר עם המתלוונת, עמה הוא מזידד, לאחר היכרות רבת שנים שהחלה בשנת 2003.

באופן מפתיע הודיעתו של **איגור** הוגשה למשטרה יומיים מאוחר יותר **בתאריך 19.1.11**.

איגור גם אישר שעובר להגשת הודיעתו במשטרת נחשף למרבית החקירה, שהועתק על ידי המתלוונת מהמשטרת לצורך הגשת ערע על סגירת תיק החקירה וקשה שלא להשתחרר מההורשם שהמתלוונת גישה לטובת העניין וכי לעבות את הראיות את שני חברות, לאחר שהמשטרת החליטה על סגירת התיק מחוסר ראיות.

אף שלטענת ולדימיר ואיגור סייפו למתלוונת כבר ביום האירוע או למחמת את הפרטים עליהם העידו, לא הובאה כל ראייה לסייע השהוי במסירת ההודעה במשטרת.

ב"כ המשימה אף אישר כי אין בחומר החקירה ראייה המאשרת את טענותו של איגור לפיה אחרי האירוע הגיעו למקום נידת משטרת, על פי הזמןתו, וכי הגיע עם השוטר שהגיע לרחוב אלמגור 7 שם אמר לו כי "**פה היי כלבים ופה כנראה גור בעל הכלבים**".

כך או כך גם איגור לא הצבע בזדאות על מחזיק המקום ברחוב אלמגור 7 בעל הכלבים, בכלל ובכלל הכלב המדובר, בפרט.

כאמור העדים לא מסרו הסבר להימנעותם מפניה למשטרת למסור את המידע להם על זהות בעל הכלב במשך 3.5 שנים, הגיעו באופן מפתיע לאחר חלוף זמן ניכר, כאמור, בהפרש של יומיים זה מזה ולא נתנו כל הסבר לסייע החלטתם באותו מועד לחשוף בפני המשטרת את המידע להם לטענותם.

בנסיבות אלה משקל עדותם נמוך עד אפסי ובכל מקרה אין בו כדי לקשור את מי מהכלבים שלטענתם ראו בחזקת הנאשם, לכלב שנשך את כלבו של המתלוון.

7. מול עדויות עדי התביעה עמדה עדותו של **הנאשם**, אשר שלל את עדויות עדי התביעה שטענו שכלי אמסטף נצפו בחצר ברחוב אלמגור 7 תקופה של כ-7 שנים.

לטענתו נכון למועד האירוע התגorer בבניין זה כונה בלבד ובאותה תקופה לא החזיק בכלבי אמסטף.

בהתייחסו למולנה שנמצאה בחצר הבניין בו התגorer טען שהוא לא היה שייך לו, וכי החצר הייתה שייכת לכל ד"ר הבניין. בכל מקרה, לטענתו, מדובר במולנה קטנה שכלי אמסטף אינו יכול להיכנס לתוכה.

גרסתו של הנאשם יותר מכל מלמדת על מחדלה של המשטרת בחקירה האירוע, שכן אחת מטענותיו של הנאשם יכולו לבדוק בזמןאמת, בין אם מול השכנים ובין אם באמצעות אחרים, אך מWOOD לא נעשה. אמרתו של הנאשם במשטרת, מספר ימים לאחר האירוע, עולה כי הנאשם עצמו לא שאל ולא התבקש להתעמת עם הטענה שהכלב בלבד או עם הכלב אמסטף נוספת יצא מוחזר ביתו ומכאן לקשר שלו אליו ולמולנה שנמצאה בחצר.

לא די בהערכות, השערות ותחושים כדי למלא את החסר בראיות של ממש, גם אם יש בהם כדי לצבע את התמונה בצבעים המעוררים את החשד שכאן הנאשם היה הבעלים או המחזיק של הכלב.

התוצאה מכל האמור לעיל, שהמאשימה לא עמדה בנטול הדרוש בפלילים להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או המחזיק בכלב, מושא כתוב האישום.

8. האם הוכח שהנאשם היה זה שתקף את המתלוננת?

לא הייתה מחלוקת אמיתית בשאלת האם המתלוננת הותקפה במהלך האירוע, אף שהנאשם בתשובתו לאיישום טען שהמתלוננת היא זו שתקפה את אחוותנו רנית לוזון, אך הטענה המרכזית הייתה שהוא עצמו לא תקף ולא אימם עליה.

כאמור, בהחלטה שנייתה על ידי בטענה שאין להשב לאשמה קבוצתי שעבירות האיים לא הוכחה אף לא לכוארה ועל כן נותר לדון האם היה זה הנאשם שתקף את המתלוננת, אשר הגיעו בסופו של האירוע לחדר המין עם טענות על כאבי ראש, בחילה חזקה וסחרחות ואבחנה רגשות במישוש באזורי הפריאטו אוקסיפיטליים - כפי שעולה מבדיקה שנערכה לה במין על ידי נירוכירורג.

הראיות הקשורות את הנאשם לתקיפת המתלוננת אף חלשות מלהוכיח בעלותו/החזקתו בכלב, כשהלמshaה אף אחד מהעדים לאירוע לא הצבע באופן וודאי על הנאשם כעל התקוף.

המתלוננת עצמה, בנגד לגרסתה במשטרה שם מסרה שהיא אינה בטוחהשמי שהחזיק בכלב האמסטף הוא אותו אדם שתקף אותה מאחר שבאותו זמן שהותקפה הסתכלה על בנה וזה לא היה חשוב לה ורק מסיפוריו של בנה הקטן התרשם זהה היה אותו בחור, העידה בבית המשפט שכיום, במועד מסירת עדותה, חמץ וחצץ שניהם לאחר האירוע, היה כבר בטוחה שהנאשם היה זה שתקף אותה כי לאחר האירוע ראתה אותו בשכונה, הסתכלה עליו ויזתה אותו והוסיפה כי במשטרה לא הייתה בטוחה מכך שלא ראו לה שם את תമונתו של הנאשם.

מחיקرتה הנגדית של המתלוננת עליה כי מספר ימים לאחר שמסרה את תלונתה ציינה, כאמור, שהיא לא יכולה לומר בוודאות מי שתקף אותה הוא אותו בחור שהחזיק בכלב, הזמנה שוב למסירת הودעה במשטרה, שם הוצגה בפניה תמונה הנאשם והוא התבקש להתייחס לאפשרות שהנאשם תקף אותה והחזיק בכלב.

לגביה העובדה שהנאשם החזיק בכלב השיבה בבדיקות שהוא זה הנאשם - עובדה שאף לא הוכחה על ידי הנאשם - ואילו לגביה השאלה האם הוא זה שתקף אותה השיבה שכדי להיות עליה לראותו פנים מול פנים.

אם לא די בכל אלה ציינה המתלוננת בהודעתה במשטרה שגובהו של התקוף היה 1.85 מ'. בית המשפט הבהיר כי הנאשם נמוך מהמתלוננת שגובהה 1.68 סמ' ולטענתה טעotta בהערכת גובהו נבעה מכך שהיא מזקפת ומכוופת כתוצאה מהמכות והאגロפים שספגה מתוקפה ועל כן נראה לה גובה מגובה האמתי.

התקשיתי לחתם אמון בעדות המתלוננת ככל שהיא התייחסה לזהויות של הנאשם כתוקפה כשניכר שככל שחקירת המשטרה התמשכה "שיפיצה" המתלוננת שוב ושוב את גרסתה, עד הגרסה الأخيرة שמסירה בבית המשפט ובها

כבר זיהתה את הנאשם כתוקפה זיהוי וודאי.

כך למשל עלה מחלוקת הגדית כי בשלוש הזדמנויות במהלך השנים 2007 ו-2008 מסרה עדויות ולא הזכירה ولو פעמי אחת כי ראתה בחצר הבניין של אלמגור 7 כלבי אמסטף ורק בחקירותה במשטרה בשנת 2010 העלתה המתלוונת לראשונה את הטענה כי עוד לפני קרות האירוע ראתה כלבי אמסטף בחצר של הבניין ברחוב אלמגור 7. כשהתבקשה להסביר מדוע לא סיפרה על כך בהזדמנויות הקודמות שהו לה השיבה תשובה מתחמקת "לא שאלו אותי".

המתלוון - בנה של המתלוונת - אף הוא לא היה עקי בגרסתו לגבי חלקו של הנאשם בתקיפה המתלוונת.

בבית המשפט אמן הצביע על הנאשם בוודאות כעל מי שתקף את אמו, אך מתרבר כי במהלך חקירותו במשטרה היסס בקשר לחלקו של הנאשם בתקיפה, כך אף לא קישר את הנאשם לתקיפת המתלוונת במהלך מסדר זיהוי התמונות שנערכן לו. שם זיהה בשיעור של 80% בלבד את הנאשם כבעלי של הכלב, אך כלל לא קישר את הנאשם, שעל תМОנתו הצביע, כאמור, כעל מי שתקף את אמו.

יתרה מכך, כפי שכבר ציינו, בהתייחס למשמעות עדותו לגבי מהות הקשר שבין הכלב לנายนם, הרי שעלה אף שבעדותם בבית המשפט הצביע בוודאות על הנאשם כעל מי שגם תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, מסתבר שהbold; במשטרה סיפר שראה בחור שתקף את אמו אלא שלא ראה את פניו ועל כן בתשובה לשאלת החוקר האם יוכל לזהות את הבוחר שתקף את אמו השיב בשלילה.

גם חן מזרחי היה עד לתקיפתה של המתלוונת.

על אף שבעדותם לגבי בעלות הנאשם על הכלב האמסטף העיד חן באופן חד ממשמעי שנייה שהפריד בין הכלבים היה הנאשם וכי על פי השערתו הנאשם היה גם הבעלים של הכלב, הרי שביחס לזהות התקוף של המתלוונת תשובה לא הייתה חד ממשמעית.

על פי עדותו המתלוונת הגיעה למקום נסערת מאד ורצה לעבר קבוצת נשים שהיו באותו מקום כשתוון כדי כך דחפה אותה מהן. אותן נשים החלו להסתער עליה ו"פתאום הגיע בחור. הנשים זוו הצידה והבחור תפס את אמו של הילד והתחיל להרבעץ לה כמו לגבר. אני רأيت את מי שתקף אותה וرأيت את מי שלקח את האמסטף. אני לא יודע אם זה אותו أحد. אני זוכר את התקוף שלה [...] אם הייתי רואה אותו כיום, הייתי מזהה אותו בוודאות, אבל היה לוקח זמן עד שהיא 'נופל לי האסימון' מאיפה אני מכיר אותו".

על אף שהנאשם ישב מולו על ספסל הנאיםים לא הצביע חן על הנאשם כעל תוקפה של המתלוונת. עדותו אף היא אינה תומכת בגרסת המאשימה לפיה הנאשם הוא זה שתקף את המתלוונת.

התוצאה היא שהמאשימה לא עמדה בנטל ברמת הودאות הדרושה בפליליים ולא הוכיחה מעבר לכך ספק סביר שהנאשם היה מעורב בתקיפתה של המתלוונת.

גרסתו של הנאשם גם היא אינה חפה מסתירות ומהתחמקויות והוא אף לא טרח לחזק את גרסתו לפחות

בhabata של רנית, שהיתה עדת ראייה לאירוע התקיפה, לתמוך בגרסתו. אולם לאחר שכאמרור המאשינה לא عمדה בנטול המוטל עליה לא עבר נטול הפרכת ראיות הتبיעה על שכמו של הנאשם.

.9. נוכח כל האמור לעיל הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוון והן: אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים

זכות ערעור תוך 45 יום.